

Ех, како смо досадни ми који се не миримо са великодушним поклањањем Косова и Метохије „европском путу“, ма шта значио тај „пут“. А како тек делујемо смешни и узнемирени што галамимо да ни Косово ни Метохија нису изгубљени, све док их ми сами не предамо и изгубимо. Смешни у односу на оне „умне“ политичаре, аналитичаре и НВО активист(кињ)е, који са академском смиреношћу зен-монаха објашњавају како је управо комадање државе начин да се држава сачува, ојача и да напредује на „европском путу“.

Апсурдно, али ми делујемо као нека јединствена герила какве нема у свету, која покушава да сопственом народу доказује нешто што се у читавом свету подразумева, а то је да се делови сопствене државе не поклањају, ако ни због чега оно због тога што нису ни добијени на поклон. Они могу бити ратом отети, окупирани, али се не предају, а поготову не тамо неком „путу“.

Кад смо већ код „пута“, да се прво запитамо шта је наш циљ? Пут не може да буде циљ. Пут је пут! Ако хоћу да пођем у Панчево да тамо купим панталоне, ја имам циљ. Мој циљ није да пређем „панчевац“, нити да се возим путем кроз Крњачу, нити да продам дете да бих купио гориво, чак ни да дођем до Панчева. Мој циљ је да у Панчеву купим панталоне. Ја никада нисам чуо шта је циљ наше државе.

Положај Срба са Косова и из Метохије, или градација придева – очајан

Пише: Александар Б. Ђикић
недеља, 24 август 2014 13:40

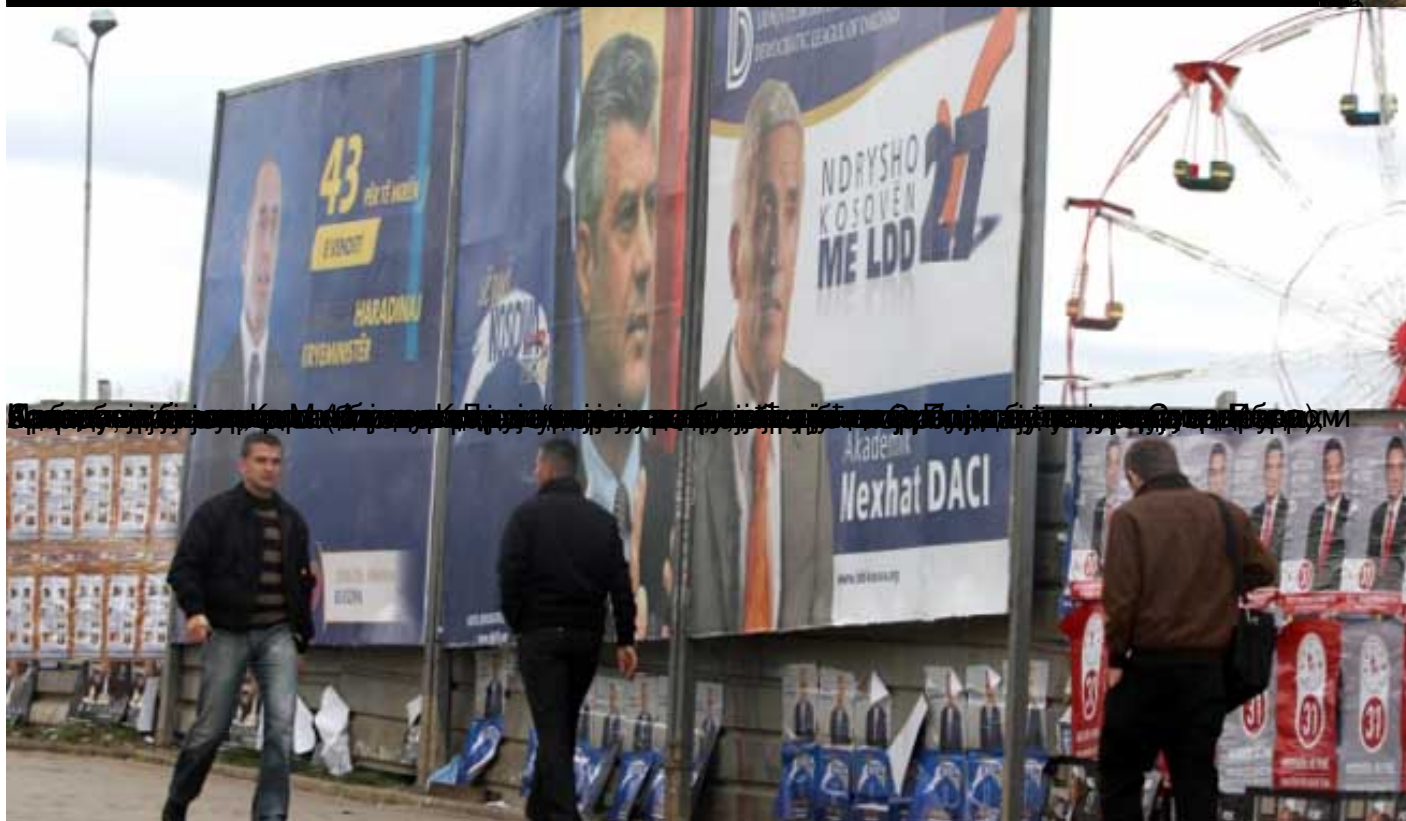
Положај Срба са Косова и из Метохије, или градација придева – очајан

Пише: Александар Б. Ђикић
недеља, 24 август 2014 13:40

Положај Срба са Косова и из Метохије, или градација придева – очајан

Пише: Александар Б. Ђикић
недеља, 24 август 2014 13:40

Положај Срба са Косова и из Метохије, или градација придева – очајан

Пише: Александар Б. Ђикић
недеља, 24 август 2014 13:40

